

Mort-născuții

Comuniștii și moartea individului

(Continuare din pagina 1-A)

în viață un lucru vine să-i ia locul lui, acestuia altul și așa la infinit. Înțelegerea aceasta este condusă de aceste legi chiar acolo unde s'ar părea că nu există astfel de norme. Căci ce legi, din fire își fac alte legi, gîterare veche cade în desuetudine, nemaiputrinderea ei la vremea nouă.

...care în corpul unei viețu-ri, mai are nimic de îndeplinit, și pe înțelesul dispore. O lovitură se mortifică și este negăt împinsă de cea nouă care vine la locul. Exemplele de mai sus pot aplica luptei actuale din generația care moare (sau care deja începe să moară) și cea care vine în urmărire. Pentru că mai sus veni vorba de o luptă, să precizăm: lupta aceasta se face mai mult între generația nouă și cea veche, decît între cei din generația vorbitor artistic, între cele două generații ci nici numai poate fi vorba. Vic-

...reent câștigată de mișcarea ar-...nouă am arătat — ca să ne exprimăm într'un limbaj, la modă azi, au arătat deci că „matchul” a fost oprit „prin inferioritatea adversarului”. Adevărata luptă, spuneam mai sus, că se dă între noii artiști (în cea mai completă accepție a termenului) și mar-rea massă chemată să aprecieze. În-viziunea azi bătrîni fizicește — s'au atunțit să au crescut înghințind cu co-tinerele! Surirele celor ce se duc; le-au insușit și noduri și au fost siliți să le de-asta. Teama unor examene, pen-...cit în viața „en vogue” sau pentru că fac o cascarajul — atunci când ob-să munificările — să reacționeze. Bătrînec și-au însușit mentalitatea se mai în-... hibrid de spital, tavernă și a-m... în care viața pulsează până să mai infimă părticică, ceva omo-... a leargă după lamentațiile libidi-

...scabroase ale unor bătrîni cari pem-... în doaga sugacilor, suspină du-...vasta amelonul scăpat dintre buze. Duși...Dașăgă între un element, un corp...fi și o însărire cu ață albă pe...Dașăgă, o preferă pe ultima. Pe...dar trebui să ne preocupe cei a-...gășiți în pragul morții; nici nu ne...ocupă. Pentru cei cițiva ani pe cari...mai au de vegetat, puțin ne pasă...sunt în ritmul nou sau se năclăesc...rumul viscos al „scrisului pentru...Dar, din păcate, sunt tineri cari...dar să se pătrundă de o viață...ă, să arate cel puțin sprinteneala...stipitală a ființei lor, să se alăture...stăgului ridicat între ei, dar cari citesc...plăcerea sadică de a lua parte la...spectacole porcoase de impotență fi-...zică, exercițiile de echilibrată mo-...plăle ale bătrînilor cari povestesc ziua...le pe cari le-au petrecut noaptea prin...panare sau infundații în sofale moi...trupuri și mai moi.

...Tinerii aceștia (!) sunt cei ce mor...te mai înainte decît cei pe cari...insor-

...Or, de ace...noastre am......Intâi, per-...transformări...gului sistem...seacă și ap-,...a unor...iale al...inutilă...CAPITOLUL III.

...noastră...CAPITOLUL III.

...CAPITOLUL III.

...CAPITOLUL III.

...CAPITOLUL III.

...CAPITOLUL III.

...„admira”. Sunt copiii generației cari fiind extrași cu forcepsul sucombă după câteva ceasuri. Frații lor, cei ce ne se multumesc să „savureze” țărănele celor bătrîni ci chiar scriu în „genul” lor, cei ce scot așa numitele „reviste de dreapta” (și vor veni și unele de stînga) sunt mort-născuții. Ei n'au trăit deloc. Frații aceștia intru prostie n'au cel puțin bunul simț să se plece în fața unor lucruri mult superioare celor „create” de ei. Este numai chestie de bun simț să recunoști superioritatea semenului tău, cînd există. În „arta” lor pun deagata totul, lăsînd laoparte facultățile sufletești ale celui ce o apreciază, ca pe niște lucruri de nimic.

C. STERE, ROMANCIER

(Continuare din pagina 1-A)

...citate politică românească, și cea mai lucidă minte a timpului, intocmai cum și celălalt corifeu moldovean, H. Sănilescu, este cel mai mare geniu științific care a existat pe lume dela Adam încoace.

...Am numit dealtfel pe singurul său corresponsent pe care îl găsim și îl recunoaștem în viața românească contemporană, sub raportul grandomaniei și al totalei lipse a simțului valorilor. Aceștia nu sunt însă, singurele asemănări care-l apropie organic pe cei doi bunii prieteni moldoveni. Ei se simt legați pentru totdeauna de activitatea lor comună dela regretele școlii „ateiste” din Iași. Atitudinea de astăzi a d-lui Stere nu surprinde deloc pe cei cari cunosc activitatea acestei școli. Și nu vorbesc aci cătuși de puțin, din punct de vedere religios, ci din punct de vedere al moralei largi sociale, libere de prejudecăți și superstiții, dar cu respectul omului și al ordinii.

...Școala ieșeană a avut o activitate anarhică, izolată, de intelectuali spei-riați singuri de inteligența lor, „fenomenală” care în realitate nu era decît rezultatul unui simplu proces de auto-sugestie și apoi de sugestie în massă, și era artificială și fără nicio legătură cu adevărata realitate. Scopul ei principal a fost acela de menajare recipro-că a susceptibilităților și vanităților individuale. Activitatea ei nu a avut niciun efect asupra maselor muncitoare și nici-un ecou în mijlocul ei. Ea formează, de altfel, una dintre cele mai negre pagini ale istoriei mișcării socialiste din România. Trădările care au dizolvat-o nu vor fi niciodată uitate de muncitorime, dar ele erau ușor de prevăzut chiar dela început.

...Pentru că a fost arestat din greșeală la vîrsta de optzeci și șapte ani, la Chișinău, pentru că intru un exces de zel al Ochramei și s'a impus un domiciliu forțat în Siberia orientală, (faptele care revie clar la suprafață din lectura romanului său auto-biografic „În preajma revoluției”, a cărei apariție a prilejuit rîndurile de față), pentru activitatea sa dela Iași (expusă de noi mai sus), pentru studiul său complect anti-marxist „Social-democratism sau poporanism?” publicat în 1907 în „Viața Românească”, și desigur pentru că rusește, d. C. Stere era astăzi, credința fermă că a avut o activitate de luptător revoluționar și face

ALFONS ADANIA

Arta nouă își pune la contribuție toate facultățile sufletești, inclusiv inteligența (dacă o pozezi). „Natura — spune cineva — n'ar mai fi fost atât de atrăgătoare dacă ar fi oferit omului dela început totul”. N'ar mai fi excitat această stimulare la cercetări și așa mulțumirea a cucirilor omului asupra naturii. Este deci evident care din cei doi adversari vor pune stăpînire asupra viitorului. Noi i-am lăsat pe ei mort-născuții, pentru ei nu-i nicio putință de lecurire. Către cei tineri cari încă n'au murit se îndreaptă glasul nostru. Și aceasta,

Cât mai e vreme!

SILVIU CERNEA

C. STERE, ROMANCIER

(Continuare din pagina 1-A)

...și pe alții să-l creadă un apărător predestinat al claselor asprite. Au trebuit să-i readucă alții aminte de declarația pe care a semnat-o, nu din lașitate, ci într'un rar acces de sinceritate, ca să scape de Siberia: „Nu sunt revoluționar, nu am fost niciodată revoluționar și nu cred în revoluție”. Explicațiile sentimentale prin care caută să-și justifice, astăzi, această atitudine n'au nici-o valoare și sunt sigur că nu le aprobă decît cealaltă figură penibilă de arivist prin afectarea radicalismului, care răspunde la numele de Panait Istrati.

...D-lui Stere îi convine, astăzi, foarte bine să pozeze în comunist, pentru că nu are nici-un risc și i se mărește, astfel mai mult „misterul” personalității sale. La fel ca și Istrati, el nu are, însă, nimic comun cu masele muncitoare, nu este un exponent al lor și nu a dat niciodată proba unui curaj civic și moral care să-l deosebească de tipul obișnuit al arivistului politic. Reprezentant al județului Soroca în parlament, „revoluționarul” Stere nu a scos nici-un cuvînt în chestiunea odio-sului asasinat din orașul care l-a ales, nu a fost în fruntea nici-unei comisii de anchetă parlamentară, nu și-a pus semnătura sub nici-un manifest de protest, pentru că era ocupat cu terminarea „epopeii” sale și o eventuală intervenție i-ar fi putut fi fatală și lui, provocând un neaptepuit boicot inoportun înaintea apariției romanului burgeois. Și notați că una dintre mîndriile de totdeauna ale d-lui Stere a fost tocmai aceia că, de vre-o câteva zeci de legislații, este ales continuu ca deputat de țărani soroceni. Pentru ce? Pentru că d. Stere nu vrea decît atât! Spuneam mai sus că este admirat de burghezia semi-doctă și urât cu înverșunare de cea care se complăce în mediocritate. Tot ceea ce face acum d. Stere, are ca scop câștigarea celor care îl antipățesc. Aceasta este de altfel și explicația acestui de sentimentalism care l-a copleșit în momentul de față. Și tot aceasta este și explicația apariției romanului său, care a constituit un pas greșit și i-a trădat, după cum vom dovedi săptămîna viitoare, în întregime, „secretul” existenței sale tragice de mic-burgeois individual și anarhic, foarte expert în mistificări și poze de erou.

ALFONS ADANIA

...tudinii pe care o introduce, căutîndu-i analogii în domeniul dreptului. În lupta dintre dogmatică și sceptică, el nu înțelege să intervină pentru a asigura victoria vreunei din ele, ambele fiind în-vinșe și nici una învingătoare, ci instituie o procedură, care să înlocuiască starea de război, și să aducă o sentință dreaptă.

ALFONS ADANIA

dividul marionetat sau păpușă mecanică nu poate fi vorba decît de invenția unei imaginații de romancier.

Individul — această excrescență miraculoasă sau puturoasă a pămîntului (depinde de punct de vedere și de moment) — va rămîne în regimul cel mai bolșevic, colectivist, marxist cu aceleași capricii ultra-cunoscute cu aceeași nedumărire, aceeași bucurii, speranțe și năzuințe, cu același optimism sau pesimism, scepticism sau fanaticism, cu aceeași tragică singurăte pe care încearcă s'o analizeze neincetă cu narcotice ieftine sau prețioase. Specia răzvrătului nu se poate sînge. Ambițiosul erou turburător de linie și fericire bolșevică se va ivi și în cel mai tiranic stat marxist. Lăcomia, vanitatea, suferința vor continua să-l agite pe individ ca și până azi. Oricît și-ar schimba omul pielea, poftele și durerile îi vor rămîne ca o respectabilă moștenire dela părinți activi și agonizători. Omul nu se va lepăda cu una, cu două de tezaurul său de probleme sufletești nerezolvate, de exaltare, feroarea, meschinărie și sublimitățile lui. Oricît soiu de colectivism va trebui să se supună năravurilor tiranice ale individului. Credeți că este posibil (și sunt unii cari crez) deaceea și rîndurile astea) a face dînr'un om, confecționat, așa cum e, de truda formidabilă, a atător veacuri, un om nou, prevăzut cu mobilierul sufletești noui, cu altă conformație spirituală și fizică (!?), un element docil și impersonal — făcut special pentru bunul mers al unei civilizații noi? Să fim serioși! Fiecare își va păstra, din fire sîndinct de conservare, — chiar gîndind și afirmînd o vultură anihilare — înrădăcinată și îndejuns de cunoscutul său egoism. E puierl să ne închipuim o desvoltare a mașinismului, a unui mașinism uman prin care să se declanșeze dupe via bucurii și suferinți. Dacă înțeleg bine, cam despre o astfel de automatizare vorbesc unii, mai în glumă, mai în serios. O asemenea fantastică viziune nu poate nauci decît mîntea unor năvii, disperați ori suficienți cari ignoră abeeul ființei lor. A spune că s'a sfărșit cu individul e tot una cu a spune că mister, viață, gînd, dragoste, forță, suferință — și altele asemenea — nu vor mai fi. Și poate că — cine știe? — o tîmpă și persistentă credință în progres să realizeze și această minime. Și poate că n'ar fi tocmai un rău.

...O criză provizorie a omeniei — oricît de absolutiști și eternizați ar fi „marxistii noștri” — și această tendință spre colectivism. Toți oamenii lucizi (?) și desintregiași (!) tind spre stînga intr'un tempo vibrant, pe zi ce trece mai insistent și mai asurzitor. Nemușunții se învestimăntază astăzi mai toți cu purpură comunistă. Încercarea de eliberare din incertitudine se canalizează în forme sociale inchipuite. Omul recunosător societății care l'a crescut și cocoloșit începe să-și dea seama că individualismul s'a perimat. Așa se zice. Istoria ne învață că'n prajma revoluției omul își pierde bunul simț, se desechilibrează intr'un fel ciudat, alimentînd o viziune de exaltat, de halucinant. Începe să trăiască sub alte apăsări, cu alt elan, în alt ritm de viață. Astăzi, spre pildă, comunistul — uoal tip de umanitate — suferă îndoebște de daltonism: ochiul lui fixează numai o culoare — roșul — și ignoră pe toate celelalte. În această stare de deviere a imaginației, de nevroză, de psihoză — sau cum vreți s'o numiți — o muzică violentă își croște drum către urechi, o muzică în care

lozofia creștină ortodoxă într'atăta, încât în zadar am voi să găsim o deosebire între aceste afirmații și comentariile Sfîntului Ion Hrisostomul asupra Cărilor Facerei.

ALFONS ADANIA

leitmotivul bolșevic răsună îndelung și insimant. Se înmormăntează valorile de până azi (dulce iluzie!) deși valorile coexistă nerorizînd divers oamenii. În acest amalgam natural parcă un refren biologic iscă mișcări concentrice de apă, dă naștere unui ciclon, unei revoluții — pecefului o e-poacă și oamenii cari au reprezentat-o. Cei cari se împotrivesc valului cotropitor de istorie vie pier în valuri. Alții se resemează stoc în fața inevitabilului pe care îl vîd ca un imperiu al prostiei, simplității și automatizării. O săd ureze agitația asta de entuziaști susținători ai celor slabi căt va dura în om conștiința unei lipse, a unui gol ce se cere împlinit. Colectivizații se dovedesc niște visători cari deapănă vis cu date sociale, economice etc. Visul fericirii colectiviste nu poate rămîne decît vis. Ca atâtea visuri frumoase cari se infirpă de veacuri în mîntea omului. Ca atâtea idealuri cari electricează la un moment dat oamenii, pîrtîndu-i spre realizarea care într'una se depărtează. Aceași tragedie a idealului intangibil repetată cu fiece ins. Aceași nesaț de bine, de fericire colectivă. Aceași răvnă și navitate și orbire. Aceași binefăcătoare uitare care dă voce unei propeții să fie, unei existențe să dureze, unei speranțe să se recreeze. N'are importanță că vraja acțiunii se rupe, că miracolul visului se destramă, că după sfărșit de revoluție omul redevine — presupunînd că prin exaltare a înecat odată să fie — vanitos, ambițios, meschin, interesat, prost sau inteligent, bun sau rău. Orgoliul va mai face încă nenumărate isprăvi pe pămînt înainte de a dispore definitiv. Și, poate, Nietzsche va fi savurat mai real în anul 2900 decît a fost până azi. Și Pascal va mai face deliciul amar al celor neliniștiți în duh. Și se vor afla încă mulți ca Chestov cari să comenteze înebuniți de chin acei „abêtissez-vous” al lui Pascal. Eroul și individualistul vor reapare în arenă cu aceeași strălucire ca până azi, iar desțepții cari profetizează moartea eroului pentru Istorie, se vor mira ca proștii de nerozia lor. Asta nu împiedică însă frenezia unei acțiuni revoluționare.

Fanatismul Comunistului nu poate fi zdruncinat cu una, cu două. Când cineva își spune convins: „ai să vezi ce bine o să fie sub comuniști” dacă nu ești cumva de părerea lui sau dacă nu-i opui un scepticism de stălp de cafeana, n'ai ce să-i răspunzi. Entuziasmul tu interlocoar se foliează mai totdeauna intr'un colț de viitor obscur, se situează intr'un timp inaccesibil rezează orice posibilitate de control și neutralizînd astfel temeinicia tăgăduirilor tale. Adevărul lor e masiv, inatctabil și nu resistă realității unei discuții. Dialectica ta, judecata ta, dreptatea ta apar meșchine, medjoare, defetiste. Asta e realitatea. Omul e sortit să spre proștea, să creadă, să îndrăznească. Sntem niște orbeți cari călcăm în gol crezînd că realizăm cine știe ce. E lesne să aflăm în apropierea noastră o balustradă de care să ne sprijinim ca să nu a'necăm rosiogol în gol. Omul în cea mai patetică desinteresare și generozitate rămîne sclav al unei chemări lăuntrice. Astăzi chiar cel mai sigur de sine încearcă o nedumărire. Mai ales Europeanii așteaptă, turburări, o rupere de nori universală, o catastrofă, o salvare din mizeria colectivă, printr'o inițiativă colectivă. Fiecare individ se include însă în mizeria lui ca intr'o armură protectoare și oricît e această mizerie de

obiectiv valabile, ci de propoziții cu valorie practică morală.

ARȘAVIR ACTERIAN

groaznică, de pustietate și sufocantă, el se lipește de ea, o îmbrățișează suspendat într'o cutremurare epuizată.

Oricît s'ar munci, s'ar sfășia, s'ar macera omul nu reușește să depășească egocenitrimul său nativ. Saltul gratuit e saltul în gol. Omul încearcă să pună ordine reducînd ireductibilul, simplificînd ceea ce e fatal complicat. Joc serios și neserios, trespănă consumată în margini de prăpastie, acord absurd de motive plurale și anarhice. Sondînd adăncurile descoperi regulat singurătatea înghețată față cu care până și nedumerirea scafandrierii încremenește. Oricte cutează să chirceste în aceeași moarte care strînge laolaltă și gătul destine diverse — le egalizează prin același final fatal. Moartea egalizează și singularizează, individualizează ghemotocul-om, înstrăinându-l de zgomotul bizar și gâlceava nesfîrșită a adunăturilor de oameni (oameni cari se află în treabă agîtîndu-se și ambițioză și realizînd fără să știe de ce și pentru ce). Moartea e pentru fiecare același final de piesă tragică în care construcția de viață și vis, cea mai îndrăznească, se desfăce și actorul se stinge. O moarte aceeași la toți pămînteni ce-au fost și vor fi, mîrgini-vadeapurii efortul care vrea să dureze pod peste golul singurătății care se cască amețitor sub și în fiecare din noi. „Moarte”, cuvînt obișnuit, cu'n conținut oarecare îndestul de cunoscut dar de tot sezizabil, realitate care încremenește orice glumă făcînd-o sinistru. Vom realiza în noi o superbă indiferență față de fenomenul morții sau vom fi străbătuiți de-o groază penibilă — ne vom apropia întotdeauna de moarte cu o conștiință apăsătoare de o taină grea, insolubilă, glacială, implacabilă. Căuțaiți în biata voastră lesătură de nervi și suflet (pachet caraghios) impresii, gînduri, nedumeriri și infiorări fășnite din rezervoriul același mister al morții și veți afla un filon metafizic care vă va stămpăra teama (dac'o aveți), fanatismul, speranța de naufragiat, convingerea pietroasă în posibilitatea de ființare indefinită a unui regim colectiv cu pretenții nerodeade de a rețea velleitățile, — diverse, nenumărate — și ele caraghioase poate, ale individului. Cei cari vor surăde de faptul că leg (nu amestec) o chestiune economică, socială de una sufletească, metafizică (sau cum vreți s'o numiți) și o fac să depindă de aceasta, să știe dela mine — dacă nu știu dela altul — că întorcerea unei noi ordini economice nu va însemna nimic cînd și crearea, din nou, a unui om nou, că în orice caz nu se epuizează realitatea unei probleme numai prin rezolvarea ei. Asta e și constatarea ultimă a celor mai conștienți și inteligenți comuniști (vezi, de pildă, Malraux: Les conquérants). Cei cari nu pretind să facă altceva decît o experiență în plus, or să facă ce le taie capul. În definitiv, s'o vedem și p'asta. Alături de oamenii precipitați se vor găsi totdeauna însă, cățiva cari, infiorați de enigme, vor întîrziă încăpățînat pe cai abisale. Dacă realizezi în fine o sinceritate absolută față de toate (nefalsificată de literatură sau alte prejudecăți) nu se poate să scapi de capcana unei violente de aspre singurătăți. Deși vreme de mizerie, îmi permit acest exces și lux de sinceritate intr'o tragică încordare de nervi și suflet.

Oricît de departe ar avea dreptul rațiunea practică să ne conducă, noi nu vom considera acțiunile noastre obligatoare fiindcă ele sunt orînduite de Dumnezeu, ci le vom privi ca porunci divize pentru că le suntem în chip interior obligați.

PAUL STERIAN

...Acest din urmă pasajul este foarte elovent, pentru cine cunoaște îndeaproape spiritul creștin ortodox. E un minunat pasajiu contra heretiziei, care totdeauna pierde din vedere interesul practic al speculației rațiunii și dă o valoare transcendentală unei teologii imanente. E de observat, deasemeni, cum dogmele, în ortodoxie, exact ca în cugatara kantiană, nu sunt de ordine demonstrativă, ci servă numai ca refutări ale afirmațiilor heretiziei, adică, în formularea kantiană, sunt judecăți problematice, întemeiate pe uzagiul polemic al rațiunii pure practice.

MEMENTO

Ed. „Cartea Românească” a organizat în sala ei „Ileana” din Bulevardul Academiei 3 un ciclu de conferințe.

Marți 1 Martie 1932, ora 6 seara va vorbi d. Ion Piliat despre: „Poeti ai sufletului și ai pămîntului românesc.

La „Universitatea Populară” din str. Mircea Vodă 20, un ciclu de cinci conferințe despre Goethe: Joi, 17 Martie, d. I. M. Sadovanu „Lumea Goethiană”; Sămbătă, 19 Martie, d. dr. B. Capesiu; „Goethe dramaturg”; Joi, 24 Martie, d. Barbu Lazăreanu; „Goethe în limba și literatura română”; Sămbătă 26 Martie, d. S. Brucăr; „Filosofia lui Goethe”; Marți, 29 Martie d. dr. A. M. Beck; și „Judaismul”, toate la orele 9 seara.

Intrarea liberă.

POEZIE

Descriptio Olteniae

C. V. 21 V. 1929.

Vârful turnului își încălzește piatra,
sfâșind trupul razelor, când vin la zilnica 'ntâlnire.

Grădina semănată către ploaie de curând,
îți porți istoria 'n culori mai mult decât în gând.
Așteaptă poarta, ochi de frunze verzi, deschisă,
să intre zile noi cu nopți, manta de umeri prinsă
sau vulpi cari fug de coadă, pândesc cocori din ceruri,
ori slabi, dorinți ascunși, s'adună 'n tufe iepuri.
Culă rezemată 'n deal, drept măturie 'n stare,
că doarme vremea 'n veac sub semnul pietrei pare.
Când stau în umbra ei de soare ori de lună
mă bucură ce-mi spune 'ntr'un gând cât o alună.
Sau de-ași intra calugăr fugit din mânăstire
ori prinsul cu arcanul pierdut dintr'o oștire.
Duh desenat de Domnul și-apoi furat de dracul,
te-am oglindit în mine, cum prinde steaua lacul.
Acum te povestesc în tălcuri afund căutate,
în ziua sfântului de azi, care mi-e frate.
Iar sulul îl strâng, naur, și-l pun după icoană:
un dar lui Dumnezeu mă iartă de canoane.

PAUL COSTIN DELEANU.

Despotul umbrelor

Templul pajurilor, voci în organum straniu,
Arid și cald te băntuie ninsori de staniu.
Orbite largi în dureros albastru, seara curge
Dintre barbare cuburi de liniște, mă suge,
In chinul golului se caută cărbunii,
Vrăjind lăuceferii blânzi ca păunii.
Reci muzici instrunți sau toi de vânt
Cu platină în plopii delirând descânt.
Sau lebdă pe untdelemnuri faclă stinsă,
In culele tăcerii, muzica se culcă, ninsă.

O r a

Prin somnul scoarței lancezite,
In lănci de vânt, scurși ochii singuri,
Subți umezi încă din orbite,
Sorb soare și răcoare n crânguri.

Pe care palmă nevăzută,
Purtații ochi ca 'n largi tipsii,
Strâng urme 'n ziua de cucută,
La ceasuri calde, alburii?

HORIA STAMATU.

Incheiere

Omule, incheie-ți haina la piept că și se vede inima
Și din trupul tău, lasă să-ți curgă sângele rău.
Uită-te acum în prăpastia trecutului,
Că au crescut ierburile, au putrezit cedrii,
S'au strămutat munții și apele și-au schimbat cursul;
Numai tu, frate, ai rămas stână de piatră
Cu ochii în stele și gândul în vatră.
Și-ai umblat prin locuri neumblate
Și-ai purtat soarele 'n creștet și pământul în talpi,
Și din el ai mâncat pâine blestemată și miere amară,
Și te-ai întors iară, de unde-ai pornit.

Pe mine frate — ca și pe tine — mă arde soarele,
Mă biciuie vântul și când mă las' picioarele
Mă mistuie pământul și mă macină apele.
Frate, de-acum, incheieți ploapele și 'ntoarceți gândul,
Căci, cuvintele mele, nu-s nici bune, nici rele.
Uneori mor cu ele pe buze, altoiri le scriu,
Și caut să aflu, să știu, pentru care lumină trăesc,
Pentru care văzduh mă risipesc.
Și când văd că destul e și prea rău,
Li arăt pumnul lui Dumnezeu; blestem pământul,
Soarele, apa, luna și vântul.

ION MANOLESCU.

Ofrandă pentru fata anonimă

Fata din gind cu ochii de cer
Cu părul ca griul din lunie,
Ți-am trimis azi, cartea mea
Cu stihuri, drept danie.

In ea au crescut zarzării măi
Care-au murit apoi toamna.
Și sălci pletose au plins ne'm
Plecându-și sub vinturi, coam

Convalescent, pe bulevarde,
Am petrecut-o ades, sub brazi,
Cu degete reci și sufletul rob
Am răsfoit-o și azi.

Poate e strimbă în casna ei
Așa cum viața estrimbă
Sau poate e caldă ca soare
Cu zestrea lui albă și blând

Eu nu știu, dar, ca'n evanghelie,
La fiecare rind m'am redit,
Și'n fiecare vorbă mi-am regit
Mugurii gândului tors.

Citește-o și tu încet și pătrun,
Cînd vor cădea prin păduri cetini.
Și cînd oboșită de muncă vei sta
Cu bucle răvășite în perini.

Sau cînd borangicul și-o
Tighelul galben în gherghiu
Tu caută-i simburul rodnic
Cu-oglinzi de sîdef.

DEM.

Prohod

Cum a greblat băiatul tot pământul
L-a și bătut cu apele lui vântul.
Cu ape reci cum preșuri de argint
Cu stele mari cât săni de colind.

— „Dar domnule, e chiar obligatoriu
Bujorii albi să-i stingem în ivorii”.
Ovalul meu cerea alunecare
In peșteră haiuie lumânare.

Fântăna cu oglindă și păcat
Sau ingerul albastru injunghiat?

PETRE VIȘINESCU

Plecare ca în vis

Calea pe care gândul, ca într'un eleșteu
Am desfermecat-o, cum sub copita plugului pământ
Locurile din vis, prefăcute șirag greu, îmi sună plecările absente.
Iată drumul, tremurat ca un cânt.

Plecările 's acestea, și unduirea-i glas
Din care ni se svântă dorințele mut,
Coliba adăstată, mînjită din popas,
O 'nțelesesem tainic, firav, ca un început.

Mărgean ca pe subț ape ne-am svârcolit danțând
(Fusese sfășiera uitată ca în ploapă)
Din patima știută-mi n'am mai știut vră-un gând,
Precum inimiresmării crescut să mă încapa.

LIVIU CAZIN.

Baladă

S'a început răscoala întâiu dintru copită,
Cu cântecul de flintă și strunele de fier.
Desăvârșind în toate prunedea ivită
A craiului equestru de baligă și cer.

Cetățile durate aceleiași întoarceri,
Deosebindu-și turnul de lună și știuleți,
Nu au cruțat aicea cuprinderea în carceri,
Intențuind o harpă alături de poezi.

Și regele rămase gigantic între ziduri,
Statornicindu-și tribul pe lângă Univers.
Avea de-atuncea acru în gingiș și în bliduri
Și-l însămnăm de față călare și pervers.

AL. ROBOT

MAMRA

I

MOTTO:

... In desgustul tău hotic și în
ura ta barbară, sistematic te-ai u-
cis cu un cinism de nedescris. Iar
de spaima și rușinea, de urdă și
banalul vastului tău jast fantast,
te-ai scotit neajst. Când te-ai în-
genunchiat însă tu până la moar-
tea cu adevărat? — deci când ai
fost tu de lumina lumii de dincolo
întunecat? Tu toată viața ta te-ai
legănat — din ran în ran — ca o
măimută. Când ai oboșit însă tu
până la hohotul lui Christ pe Gol-
gotha? — când te-ai strivit tu pe
tine până la crucificarea ta de
tine?...

Iubim, urăm; sperăm, disperăm;
bem, rădem, cântăm, și plângem; —
facem atât de „mult sgomot pentru
nimic”, și apoi, tăcuți și cumiști, ne
rostogolim cu toții deavalma în același
șanț.

Mă întreb atunci:

In tot acest coșmar de besnă și lu-
mină, în tot acest aluat de rău și
bine, în tot ce ni se face și ne facem,
nu simțim oare balansul, balansul de
pendulă, cât în dreapta atât în stînga?
Nu ne dovedesc aceasta în fiecare zi
oamenii mari? Răscrucile: mamufii de
odinioară — genile de astăzi: apo-
calipticii Dumnezei cu priviri piezișe
de diavoli?...

„Miră-te, dar ca să nu-l deochi,
ia seama, muștră-te să nu-l deochi!”;
mi-a șoptit cândva la ureche — abia
născut — un copil, așa cum mi-ar șopti
Pământul. Și Pământul nu minte.

O chiui deci în inima Pământului:
Ori care ne e sușul și de orice fel
nebulina, trufia piscurilor amețitoare
o scuză doar deochiul prăpăstilor fără
de fund. Ca uimire, ca blestem, ca
răs-răs al sorții sale, în lume totul
se dilată doar opus vrerei sale. Sus
și jos, în afund și pe de margini, dea-
supra vorbelor și a faptelor, peste tot
și peste toate, se întinde imensă în
nesfârșit, aceeași răstăgînire a lui Chris-
tos pe Cruce pironit; — în de infrin-
șat regret, aceeași sinistră parodie a
lui Hamlet?...

E totul, e totul zadarnic!... zadar-
nic, amarnic și sumbru și trist, trist,
tare trist!...

In Sahara tuturor pustilor, din orice
zare, nisip în ochi. In Sahara tuturor
răspântiilor, spre dojenire numa ne
sunt toate așteptările, toate disperă-
rile, toate în amurgirile, — toate sui-
șurile, toate visurile, toate dunele, —
cât noima visului ultim ni-l sprijină
aceleș subred nisip fără de inimă. Ori-
cum ne-am întoarce și ori încotro ne-
am porni, tot după cheful ei nefast
ne joacă „Rătăciră dintru început”,
și spre aceleș fel funest ne mână „Ve-
cinica Desertăciune”. Deci de prisos
toată rușinea cu scații în păr și des-
nădejdea sângerării tălpilor!...

Împlinite sau neimplinite, mai presus
de noi sau prejos d'eele, oricare ne
sunt visurile, idealurile, omenești, o-
bosit de omenești, noi suntem doar
fărâme de năzuiri cu gravități diferite
pe drumuri spre aceleș Centru: Dum-
nezeu, — desăvârșire absolută, — în-
țelepciune ultimă, — falnic rost al
jalnicelor noastre fără de rosturi.

Deedsuptul diriguirii înțelepciunii
noastre pamăntești, stă subterana în-
țelepciune — a lui Dumnezeu: — ade-

văratul diriguitor, în fața căruia, toate
sistemele noastre de înțelepciune cad,
ori cât de juste sunt, când El le
găsește injuste.

Deedsuptul zădărniceii existenței
noastre, Dumnezeu împarte sorții,
schimbă bobii, trage sforile. Chiar con-
ducătorii de popoare, regii și împă-
rații, nu sunt decât simple idei în
mâna Lui, simpli ingeri, simpli ex-
ecutanți ai voinței Sale, care e în-
țelepciune din afund, justiție sacrosantă,
nobleță imaculată.

Chiar Dumnezeu, e întâiu de toate,
soartă. Și soarta e justiție neclintită.
E scris în cerc rotund de sorți în
neclintire, ca orice rău se toarce împo-
trivă și se reîntoarce, și orice bine
înapoi revine; — când și când. Deci
chiar dacă într'un fel ne bucură totul,
totuși într'un fel, totul intristează, to-
tul oboește, chiar și terici, ea de cumva
există...

Fără Diavol, Dumnezeu e mort. Fără
Dumnezeu, Diavolul se sinacide: Iisus
și Iuda. Nu? Deci până și Sus, măn-
găere e, dar pace nu e.

Mângăierea noastră, — pacea noas-
tră? Conștiința că oricât am crește și
oricât am descrește, oricât ne-am des-
tinde și oricât ne-am strivi, pesre stră-
vechile dumnezeiești cântare e de prisos
orice cântare.

Ca etern balans în sine, în afund,
miezul vieții noastre pe pământ e in-
tristător surăs, e duioșie, e tragi-co-
medie, e fatal contras și contrazicere
In răunchii sorții sale, viața noastră
pe pământ și dincolo de pământ, este
sombură justiție. Și din ea salvare nu-i,
decât în noblețea resemnării noastre
în fața neclintitei egalității a binelui
și a răului, decât în conștiința înăl-
țimii justicierei fericii și netericirii
noastre: CREȘTINISMUL.

E, firește, injust până la Cer. Și
totuși se prea poate ca, injusta sfi-
dare de invieilor parfum de zambilă în-
chis în alba ceară mortuară, să fie
divin de justă. (Bacilul fizicii cu pe-
reții de ceară are miros de zambilă).
Și atunci, gușul pestriș al „Bețioru-
lui” fizicii din chiar răunchii mie-
zului nostru, ar fi mai puțin surpător,
de am păstra dintru'nceput în de noi
doar „proastele idei dintru'nceput”;
când bine știm, că-s tot cele de la
sfârșit: — IISUS HRISTOS — cel
inviat din morți, să se ia bine seama,
— cu moartea pe moarte călcând...

II

MOTTO:

... Oh, luna!... gușul lunii!... când
te strânge de gât și începi să
plângi deasupra ca bețivii și ne-
bunii!...

Oh, luna!... strălumina lunii!...
când te catăncap băbește, când se
upleacă și se oprește!... e cutre-
mătoare luna!... e o babă luna!...
Te-ai pupat ca ea vreedată „bot
in bot”?...

Vai!... nimic mai filosofal decât
o babă. Ai surprins cândva vre-
una reprimindu-se în oglindă?... O-
rice babă e o quirasă de scajandru
în ajutorul noimei ultimelor noime;
e o faptă minunată, e o spaimă: —
spaima Kant, — babă Kant!...

Da, — e mare Kant. E colosal.
Înălțimea profunzimii înțelepciunii lui
amețește. Dar ce înseamnă toată pro-
funzimea înălțimii înțelepciunii lui
Kant în fața abisului, abisului Morții,

simt metafizică, mă așed cuviincios în
fața oglinzii și mă uit la mine mut,
cum m'aș uita la tine, Moarte, mut!
Numai mut, mereu mut, deapuri mut
în fața ta, Enigmă Dragă!...

Se prea poate că ne-am înțeles în-
țelepciunea și ne-am și săturat de ea
de ne simțim atât de leneși! In fie-
care presim de pe acum un jogaar,
robit în întregime viselor, — minciunilor,
cât mă în afar'amezicii adevăru-
rilor, — înțepinirea morților.

Cu fiecare pisc suiu, se deschid mai
largi prăpăstii. Și Omul, Omul se po-
ticnește; tot mai nesigur, tot mai
infricoșat. Cu fiecare colos aerian peste
Atlantice, trâce și un profet indian peste
Pacifice; — să înarmurească deop-
trivă America.

Am ajuns să ne desfățăm doar cu
turba ca încă mai suntem inexprima-
bii, și totuși continuăm să ne surpăm
mereu, în derăsul aceluiași inevitabil
hop de țărzie dojană. In smolirile no-
stre, prin mișuniile noastre, ori cât
de lucid reprimim noi totul, în fața
instelatei boții a Cerului, ne surprin-
dem de aceeași carnoagăzică sinistru,
ascemenea tanomelor inometării „la-
gareor” teutone, când jintuiau în gru-
puri-gupuri așchii de podele...

Noi am rămas tot copii; — asta e!
Deși nu pricepem ca orice copil e un
vis, ca visul e lumină de dincolo de
lumină, ca orice vis e un strigoiu, că
strigoiul e doar spaima, și spaima e
Religie.

Nu e simplă întâmplare faptul că
Lindberg seamană atât de mult cu Miss
Earnart. E chiar prea ciudată rezo-
nanța numelui „Carnavon”, ce îi re-
vine ca de dincolo de morți ecoul
subteran „Tutankamon”. Ce-ar aface
deslegările de orice fel! Prin ele eni-
mele devin cel mult mai enigmatice.

Deci nu doar din excentrism am în-
ceput să ne aiegem doar din vis des-
legării; — incremenirile, — înmăr-
muriile, — tăcările rasunătoare până
la inspaământare...

In sfârșit, ne-am convins și noi, că
ceiace nu e ciudat, e absurd și nerod;
și mai ales, de prisos. In totdeauna
noi așa „Albi”, am fost doar atât
de „deștepți”, cât să nu înșeam pe
nimeni. Și cu aceasta nu acuz; dat
fiindcă ABSOLUTUL INȚELEPCIU-
NII, e propria-i auto-prostre, auto-
uimire, turtire, strivire până la Răs-
tăgînire. Dar toată înțelepciunea noastră
„raponaia” e, și zic așa, „stomahală”.
(Apro, undească-se harakiri japonezi!)

Exact: — orice suire a creștelui
nu-i decât fireasca preungire a sto-
macului. Vai, însă de creștelul ce a
ramas în stomac. El va fi de bună
seamnă digerat, pentru porci, pentru
gami, pentru mușe.

Și apoi, mai pot pricepe gluma u-
răta și pictisitoare a burniței; dar nu
și cea scabroasa a cameleonului. Că
oricât de „europic” e și în „de o
stupiditate crasa cu supra-sensibilita-
tea niper-răuticioasă”, preter totuși
răuataie pură, gume impure; cât preter
nici o prosuturare nu-i o înțăfare...

O fi fiind ceva, nu zic, înțelepci-
nea Omului. E însă cu totul altceva
înțelepciunea Săniilor. Și înțelepci-
nea înțelepciunii Săniilor, Mamra e.

Da, — e mare Kant. E colosal.
Înălțimea profunzimii înțelepciunii lui,
amețește. Dar ce înseamnă toată pro-
funzimea înălțimii înțelepciunii lui
Kant în fața abisului, abisului Morții,

— în fața sumbrei frumuseți a Mam-
rei? Nimic. Absolut nimic!

E, orice s'ar zice, înduioșător din
cale afară hazul răsturnării timpurilor
noastre. Evident, când femiza deveni
filosof, filosoful popă, popa medic și
medicul babă, când înțelepciunea ulti-
mă, în chiar extazul ei de ea — s'a
surprins că își e doar cioclu și cada-
vru, când, în sfârșit, „omeneasca min-
te”, s'a răstignit de ciuda aceluiași
etern adevăr; că adăncimea ei, oricare
i-ar fi necuprinsul, poate oricând să
ia foc să ardă în șate de propria-i
ardere, a trebuit să ne surpăm și noi
„tărâna” multor „filosofale măluci”;
poate cu chiar răsul perfiu rămas în
miezul desertăciunii fiecărui, „deze-
vind barbar, aceeași sinistră mască a
morții tuturor: MAMRA.

Întăiu de toate — Mamra. Și Mamra
este Moartea. Murim! — asta e!
Murim! — iată zidul resemnării sbu-
ciumului ultim, enigma cea a tot răs-
tărnătoare, justiția cea etern injustă,
blestemul împăcării definitive care nu
iartă!
Murim! — și nu se știe nici când,
nici unde, nici cum, nici cât murim?
La marginea hăului inevitabilei gropi,
decând lumea rămânem muți; — muți,
numai muți, mereu muți, deapuri
muți în fața MAMREI!...

III

MOTTO:

... Și eu m'am fost strivit în cerc
rotund la centru de Neami, cu late
tălpi de falnic Elefant. Și eu mi-am
topit în iad mândria în de diademe,
cu nebunesti năprazne de porunci
și de blesteme. Și eu m'am supra-
săturat de tot ce-s eu; și doar din
instinct, vezi bine, mai disprețuesc
atlicie nghiobia Evei. Dar eu mi
mă simt cu deasială purtat de tra-
ista aceluiași străvechi Cangur ciu-
dat!...

Progresul? — Da, — se vede, dar
nu se simte. Și atunci, cași când
n'ar fi.

Cât timp Pământul tot în jurul lui
se învârtește; cât timp Lumea tot în
abis plutește; cât timp Omul tot așa
de întămpător apare, trăește și dis-
pare în uitare fără hotare, — e semn
că plutim încă în mister, în hău, în
minune...

Ori cât de luminos ne desfundă mi-
crosocopl besnele privirii, ne întoarce
totuși tot miitic „treimea” vieții acelo-
rași ochi: — ochi suspecți de straniu
fapt în desfăt de smaralde pline de
priviri de dincolo de lume, — ochi
vrajtoarești de misterioasă crisalidă în-
mărmurită în chip de tănuit surăs de
mumie egiptiană, — ochi funerari de
simbolică tiutare — mareasă cu chip
siidăor de cap de mort.

Și atunci, deși inversate metehnele,
tot „după chip și asemănare”, se pot
conclide fără de replică, o mie și una
de ciudățenii. Noi auzim dar cătuși
de puțin, dacă după mine, — la In-
ceput tu Strălumina, și în ea, Răs-
punsul mut fără de întrebare — învră-
jire stranie de mister simbolic, dacă
pentru mine, — Universul e un stră-
niu basm simbolic de mister în chip
de făt de fapt fatal ce se desfata în
grău fatal de înțelepciune vecinic că-
ntătoare...

E tragic de înțeles și totuși se în-

Rainer Maria Rilke

Din cartea de v

Visul al șaptele

Eu căutam pe tânăra fată. O găsi
intr'o odaie lungă și strămtă, în care
tocmai se făcea ziua. Ea stătea într'un
scaun și abia văzută, zămbi. Lângă ea,
nu mai departe de un pas, se afla un
al doilea scaun în care ședea un om
tânăr răzimat țeapăn. Părea, ca astfel
petrecuseră amândoi noaptea. Tânăra
fată se mișcă și-mi întinse mâna ră-
dicând-o către mine. Măna era caldă
și oarecum tare, ca și cum ai ține un
animal mic, care trăește afară și care
trebuie să se îngrijească de sine. Tân-
ărul era prea oboșit pentru a se putea
scula; fața lui se trase într'un chip
neplăcut și nerăbdător. Tânăra fată
se întoarse puțin într'o parte și privea
către el. Fața lui era toată roșie de
incordare; se strănse spre mijloc și
una din pleoape uneori se ridică cli-
pind. Dar dedesubt ochiul părea gol.
„Asta nu-i de nici un ajutor” vorbi
fată tânăra cu vocea ei străvezie, stră-
lucitoare de răs topit, „nu te poți trezi
până când ochii nu s'au întors”. Eu
voiam să întreb: ce vrea să spună?
Când deodată înțelesei. Firește. Imi
amintii de un tânăr lucrător rus, dela
ară, care când veni la Moscova, fi ochii
incă incredințat, că stelele ar fi ochii
lui Dumnezeu și ochii ingerilor. Pă-
rea îi fi azvărliată. Nu i se putea
spune nimic, însă i se putea nega.
Și cu dreptate. Căci ochii oamenilor
sunt cei cari se ridică din pleoapele
închise, și se limpezesc și se reculeg.

ȘTEFAN ION G.

Cronică săptămânală

literatură, plastică, teatru, muzică, ideologie, viața socială, fapte

SEMNIFICAȚII Shanghai - Express Urechile n'au ziduri

Fapt nou! Așa batea între un preot și un liberal algerier pentru un eparhial. Mai mult decât atât: și-a bătut enoriașul în biserică, răfânul Altar, până la sânge și apoi de moarte. Întâmplarea e de complexă: tânărul venea să voteze candidații liberali în alegeri, preotul însă protestează, criticând mai ales îndrumătorul său spiritual care preotul răspunde lovin- gurile în cap. L-au mai ajutat politicieni de altă parte. Puțin a mai de afară și nu între ceta opusă a se bate în biserică cu preotul și

fi fost posibil. Căci într-un atâr întru cât este creștin, un om nu dansează. Dansul, orice dans, e păgân. Căci nu poate fi decât apolinic sau dionisiac; și o formulă și alta sunt precești sau anticrești.

Apoi să înțelegem că Sfinții, ca și Dumnezeu, nu pot fi mimati, fiindcă nu sunt din lumea aceasta. Nu sunt domniști de norme valabile în veac. Într-o dispută publică de acum câțiva ani cerea să se vedeaască puțina și libertatea de a-l aduce sau nu în gând. Pentru că Hristos nu-i decât al Bisericii, iar Biserica nu e niciodată spectacol. Cineva vorbind asupra discuției de atunci imagina o piesă de teatru a cărei idee să fie închinarea actorului care cerea să infățșeze pe Iisus Hristos. Nebunia, sfărâmarea psihologiei se întâmplă prin tensiunea întinderii pe care omul vrea să o realizeze spre a-și acoperi și cuprinde personajului pe care-l joacă. Și înțelegem în chipul acesta că nu sunt decât două esiri: ori încercarea de a reda pe Dumnezeu sau pe Sfânt și nebunia la limita puterilor noastre de cuprindere, cari în nici un caz nu pot cuprinde, — sau degradarea modelului prin spectacol.

se necrederea penal fără dificultate și banal: bătaie electro- au arăta, în plan social, ci din Bidevărarea privind din spatele aceluși care îi fiecă Duminică trece poporul în sfatul, chemarea și porunca: „Să ne în- unii pe alții ca într-un gând să mă- sim”. Cum va mai fi primit satul acela liturgic în Duminica următoare bă- comunitate de dragoste, slabă tinere dănuia — căci doar același insur — omoara enoriașii o păsto- de-ă — s'a spart și mai tare. cit în pr din antîm și din masă, fac ctea turmei cuvântătoare. Doar să mți Sfinții din pântocător și bătră unde mai priveghează cito- se m pusă la cale după dispozițiile alege reprezentantul în adunarea. I-am văzut și pe aleși: marea aritate alei inveterați, liber cugători, mitei protestante, amorfie, în cel mai caz. Oamenii cluburilor politice. — onnal lorga nu are dretate! Legea huna și ce! care a făcut-o nu e de treabă. Cum n'au fost de treabă eoli car au primit-o. Dela cel mai ierarhie până la ultimul diacon o aprobă

Cazul al doilea s'a întâmplat doamnei Capsali. A reprezenta o Sfință în costum de baie, dansând la Fundația Carol I, este blasfemiatoriu. Evident, o inconștientă blasfemare.

Doamna Capsali, convinsă ori nu de argumente, primește însă rugămintea noastră și nu mai juca după acatiste. Doamne fe- rește! mâine poți lua acatistul Maicii Domnului sau al lui Hristos însuși...

Și acum ar trebui să stăm de vorbă cu autorul acatistului Sfinței Paraschiva. Fiindcă eu personal nu pot, rog pe cititori să mă erte și dintre ei, pe ori care frate creștin ce se încumetă, s'o facă în locul meu. Să vorbească un preot de seamă. Și să spună ce trebuie spus și Sfințului Sinod, care a dat autorizația ca acatistul să se cântă în biserică.

Expoziția de fotografii a subsecretariatului presei este o faptă aleasă și nimerită. Ne evidențiază că țara și neamul nostru este altceva decât ce am ajuns noi, orașenii să fim. Văzut-ați oamenii în porți sau în privdoarele caselor? Oamenii aceia sunt și-s mari mult peste măsura noastră. Fiindcă trăesc în privdoarele lor și întră acasă o viață întreagă pe porțile cioplitte numai din lemn și din duh. Iar pe dealuri, între păduri sau lațul sesului îi așteaptă în cale mânăstirea țării. Cum ne striga din nou toți sfinții de aur și purpură priveghind pe dinafară zidurile! Venim.

Pe când armata japoneză, ca orice armată imperialistă, ca pretutindeni, și chiar mai mult decât în alte părți, se compune dintr-o masă de cetățeni muncitori — care au de regulat poate mai multe scoteli cu cei care-i trimit la moarte decât cu „inamicul” din fața lor: în chiar momentul debarcării lor la Shanghai, lupta jărănimei japoneze contra samuray-ilor feudali, luase forma violentă teroristă, prin uciderea în stradă a celui mai reacionar fost ministru al agriculturii.

Se pune de organizare a Bisericii, ci dezanțizare. Fiindcă — și aci avea late domnul Nae Ionescu — spiritul ei protestant, secularist. Amestecul Bise- cu veacul și subordonarea intereselor dlorilor ei aceluia ale veacului. Numai se poate explica și înțelege faptul pe comentat.

poții nostri sunt în urma noastră, vor, cu vre-o câteva zeci de ani. La 1900 încă nu pricepeau nimic din veacul și-și împlineau slujba dezertat de cărtărușimea laică, și întorcem, după 1920, îl găsim cu puțuns, ras, cu haine urâte pe el, și în prost, dramatizându-și ministeriul, zăi învătătură ortodoxă propunând un te catolico-protestant. Iar în loc alții mărturisirea păcatelor și pocă- în loc să spovedească și să deschidă în popor a viziunii creștine, în loc a îngă la Hristos pe oameni, — e t risant, cunoaște psihanaliza și bio- igienă și morală socială, văzând ste și câștig bisericesc în a pre- onoare „crucea roșie”, „Unilnea So- Or, jână”, „Liga antialcoolică”, „noastră tranșă română”, etc. etc. — transfărășit să înțeleagă și să gului animism și instituția parla- serăcă uitând și ne mai practicând a e... este adevărat; preoții nostri a... este adevărat; preoții nostri a... este adevărat; preoții nostri a...

Expoziția de fotografii a subsecretariatului presei este o faptă aleasă și nimerită. Ne evidențiază că țara și neamul nostru este altceva decât ce am ajuns noi, orașenii să fim. Văzut-ați oamenii în porți sau în privdoarele caselor? Oamenii aceia sunt și-s mari mult peste măsura noastră. Fiindcă trăesc în privdoarele lor și întră acasă o viață întreagă pe porțile cioplitte numai din lemn și din duh. Iar pe dealuri, între păduri sau lațul sesului îi așteaptă în cale mânăstirea țării. Cum ne striga din nou toți sfinții de aur și purpură priveghind pe dinafară zidurile! Venim.

— A apărut „România Literară” numărul 2. Colaborează d-nii: L. Rebreaun, Camil Petrescu, T. Arghezi, M. Sebastian, Ion I. Cantacuzino, Cicerone Theodoros, Andrei Tudor, Emil Gulian, Eugen Ionescu. — Dl. H. Blazian scrie introducerea unui album de caricaturi de-ale lui Forain, — artistul recent decedat. Albumul, elegant imprimat se afla de vânzare în librăriei centrale.

— A apărut „România Literară” numărul 2. Colaborează d-nii: L. Rebreaun, Camil Petrescu, T. Arghezi, M. Sebastian, Ion I. Cantacuzino, Cicerone Theodoros, Andrei Tudor, Emil Gulian, Eugen Ionescu. — Dl. H. Blazian scrie introducerea unui album de caricaturi de-ale lui Forain, — artistul recent decedat. Albumul, elegant imprimat se afla de vânzare în librăriei centrale.

— A apărut „România Literară” numărul 2. Colaborează d-nii: L. Rebreaun, Camil Petrescu, T. Arghezi, M. Sebastian, Ion I. Cantacuzino, Cicerone Theodoros, Andrei Tudor, Emil Gulian, Eugen Ionescu. — Dl. H. Blazian scrie introducerea unui album de caricaturi de-ale lui Forain, — artistul recent decedat. Albumul, elegant imprimat se afla de vânzare în librăriei centrale.

— A apărut „România Literară” numărul 2. Colaborează d-nii: L. Rebreaun, Camil Petrescu, T. Arghezi, M. Sebastian, Ion I. Cantacuzino, Cicerone Theodoros, Andrei Tudor, Emil Gulian, Eugen Ionescu. — Dl. H. Blazian scrie introducerea unui album de caricaturi de-ale lui Forain, — artistul recent decedat. Albumul, elegant imprimat se afla de vânzare în librăriei centrale.

— A apărut „România Literară” numărul 2. Colaborează d-nii: L. Rebreaun, Camil Petrescu, T. Arghezi, M. Sebastian, Ion I. Cantacuzino, Cicerone Theodoros, Andrei Tudor, Emil Gulian, Eugen Ionescu. — Dl. H. Blazian scrie introducerea unui album de caricaturi de-ale lui Forain, — artistul recent decedat. Albumul, elegant imprimat se afla de vânzare în librăriei centrale.

— A apărut „România Literară” numărul 2. Colaborează d-nii: L. Rebreaun, Camil Petrescu, T. Arghezi, M. Sebastian, Ion I. Cantacuzino, Cicerone Theodoros, Andrei Tudor, Emil Gulian, Eugen Ionescu. — Dl. H. Blazian scrie introducerea unui album de caricaturi de-ale lui Forain, — artistul recent decedat. Albumul, elegant imprimat se afla de vânzare în librăriei centrale.

— A apărut „România Literară” numărul 2. Colaborează d-nii: L. Rebreaun, Camil Petrescu, T. Arghezi, M. Sebastian, Ion I. Cantacuzino, Cicerone Theodoros, Andrei Tudor, Emil Gulian, Eugen Ionescu. — Dl. H. Blazian scrie introducerea unui album de caricaturi de-ale lui Forain, — artistul recent decedat. Albumul, elegant imprimat se afla de vânzare în librăriei centrale.

— A apărut „România Literară” numărul 2. Colaborează d-nii: L. Rebreaun, Camil Petrescu, T. Arghezi, M. Sebastian, Ion I. Cantacuzino, Cicerone Theodoros, Andrei Tudor, Emil Gulian, Eugen Ionescu. — Dl. H. Blazian scrie introducerea unui album de caricaturi de-ale lui Forain, — artistul recent decedat. Albumul, elegant imprimat se afla de vânzare în librăriei centrale.

— A apărut „România Literară” numărul 2. Colaborează d-nii: L. Rebreaun, Camil Petrescu, T. Arghezi, M. Sebastian, Ion I. Cantacuzino, Cicerone Theodoros, Andrei Tudor, Emil Gulian, Eugen Ionescu. — Dl. H. Blazian scrie introducerea unui album de caricaturi de-ale lui Forain, — artistul recent decedat. Albumul, elegant imprimat se afla de vânzare în librăriei centrale.

— A apărut „România Literară” numărul 2. Colaborează d-nii: L. Rebreaun, Camil Petrescu, T. Arghezi, M. Sebastian, Ion I. Cantacuzino, Cicerone Theodoros, Andrei Tudor, Emil Gulian, Eugen Ionescu. — Dl. H. Blazian scrie introducerea unui album de caricaturi de-ale lui Forain, — artistul recent decedat. Albumul, elegant imprimat se afla de vânzare în librăriei centrale.

— A apărut „România Literară” numărul 2. Colaborează d-nii: L. Rebreaun, Camil Petrescu, T. Arghezi, M. Sebastian, Ion I. Cantacuzino, Cicerone Theodoros, Andrei Tudor, Emil Gulian, Eugen Ionescu. — Dl. H. Blazian scrie introducerea unui album de caricaturi de-ale lui Forain, — artistul recent decedat. Albumul, elegant imprimat se afla de vânzare în librăriei centrale.

— A apărut „România Literară” numărul 2. Colaborează d-nii: L. Rebreaun, Camil Petrescu, T. Arghezi, M. Sebastian, Ion I. Cantacuzino, Cicerone Theodoros, Andrei Tudor, Emil Gulian, Eugen Ionescu. — Dl. H. Blazian scrie introducerea unui album de caricaturi de-ale lui Forain, — artistul recent decedat. Albumul, elegant imprimat se afla de vânzare în librăriei centrale.

Ofensiva japoneză a fost oprită de către chinezi. S'a sfărâmat un mit. Lumea se obișnuie a crede că armata mikado-ului este de neinvins și simpla ei apariție pe câmpul de luptă era suficientă pentru a înfrânge inamicul. În 1924 cu chinezii, se scolta victoria și din cauza superiorității zdrobitoare a tehnicii japoneze.

Totus, japonezii sunt bătuți. Cum se explica?

În ce-i privește pe chinezi, trebuie să avem în vedere că armata care s'a opus japonezilor este o armată compusă din voluntari: studenți, muncitori și țărani — căliți și incalziți la focul luptelor sociale la cari iau parte dela 1924 încoace. Fie că luptă contra dușmanului cotropitor, fie că vād în japonez inamicul de clasă a cărui teroare amenința desfășurarea normală a revoluției chineze, armata dela Canton luptă cu un moral și o conștiință inegalabile, în fruntea unor mase compacte de muncitori șangai-ezi cari știu din proprie experiență ce înseamnă te- roarea și exploatarea japoneză.

Pentru clarificarea unui diferend, pornit de la principii și ajuns la persoane, d. Toma Vlăducescu unul dintre cei doi ad- versari, în urma unei recenzii de apreciere a faptului, făcută aci, ne adresează o scri- soare din care dam obiectiv partea care privește direct lămurirea:

„Nu eu am înjurat, cel dintâi! Și n'am făcut decât să azvăr înapoi un lighian cu lături pe care mi-l destinase inteligența d-lui Camil Petrescu... Lucrurile, într'ade- văr s'au petrecut astfel: un prim articol al meu (în *Calendarul*), în care atacam, principial, un punct de vedere al d-lui Camil Petrescu. Spuneam acolo pur și sim- plu că autorul *Mioarei* și localizatorul atata de penibil al romanului *Rouge et noir* (a) un obscur scriitor francez), nu prea are mult de vorbit în ce privește alt om inteligent — d. Al. Mavrod (v. *Parlamentul Românesc*). D-ta, de pildă, d-le Sandu Tudor imi dai dreptate, in- direct, în același număr din *Floarea de Foc*, atunci când, în fruntea gazetei, chiar lei o altitudine destul de energică împotriva d-lui Al. Mavrod. Și tot mie imi dădea dreptate ziarul *Vremea*, pe o coloană al- turată chiar de aceea în care mă injura d. Camil Petrescu! Dar lucrurile acestea au mai puțin importanță. Un singur detaliu însă importă: în acest prim articol al meu, ni- meni nu-mi va arăta un singur termen injurios. Ingridindu-mă și eu puțin de mo- ralițate literară (fără să vorbesc prea mult de ea), primesc de pe acum orice arbitraj asupra modului în care a început polemica mea cu d. Camil Petrescu!

Pe când armata japoneză, ca orice armată imperialistă, ca pretutindeni, și chiar mai mult decât în alte părți, se compune dintr-o masă de cetățeni muncitori — care au de regulat poate mai multe scoteli cu cei care-i trimit la moarte decât cu „inamicul” din fața lor: în chiar momentul debarcării lor la Shanghai, lupta jărănimei japoneze contra samuray-ilor feudali, luase forma violentă teroristă, prin uciderea în stradă a celui mai reacionar fost ministru al agriculturii.

„Nu eu am înjurat, cel dintâi! Și n'am făcut decât să azvăr înapoi un lighian cu lături pe care mi-l destinase inteligența d-lui Camil Petrescu... Lucrurile, într'ade- văr s'au petrecut astfel: un prim articol al meu (în *Calendarul*), în care atacam, principial, un punct de vedere al d-lui Camil Petrescu. Spuneam acolo pur și sim- plu că autorul *Mioarei* și localizatorul atata de penibil al romanului *Rouge et noir* (a) un obscur scriitor francez), nu prea are mult de vorbit în ce privește alt om inteligent — d. Al. Mavrod (v. *Parlamentul Românesc*). D-ta, de pildă, d-le Sandu Tudor imi dai dreptate, in- direct, în același număr din *Floarea de Foc*, atunci când, în fruntea gazetei, chiar lei o altitudine destul de energică împotriva d-lui Al. Mavrod. Și tot mie imi dădea dreptate ziarul *Vremea*, pe o coloană al- turată chiar de aceea în care mă injura d. Camil Petrescu! Dar lucrurile acestea au mai puțin importanță. Un singur detaliu însă importă: în acest prim articol al meu, ni- meni nu-mi va arăta un singur termen injurios. Ingridindu-mă și eu puțin de mo- ralițate literară (fără să vorbesc prea mult de ea), primesc de pe acum orice arbitraj asupra modului în care a început polemica mea cu d. Camil Petrescu!

În asemenea condiții, era de așteptat ca armata japoneză să fie înfrântă. Totus, nici această deosebire fundamentală între spiri- tul cu care luptă cele două armate în prezență, nu ar ajunge să ne explice pen- truce și de unde are armata chineză ar- mamentul necesar pe care să-l opue tehni- cii japoneze.

Aci va trebui să repetăm, cu izvoare sigure cecece am prevăzut încă dela în- ceput. Telegrama ne-au adus vestea că guvernul chinez a trimis în America o cantitate de aur în valoare de 80 milioane dolari (circa 13 miliarde lei), pentru a- coperirea unei părți din materialul de răz- bor comandat. De aci, ca și din molestarea consulului american din Shanghai de către soldații japonezi, se poate vedea că Ja- ponezii nu se răfăuse numai cu chinezii:

„Nu eu am înjurat, cel dintâi! Și n'am făcut decât să azvăr înapoi un lighian cu lături pe care mi-l destinase inteligența d-lui Camil Petrescu... Lucrurile, într'ade- văr s'au petrecut astfel: un prim articol al meu (în *Calendarul*), în care atacam, principial, un punct de vedere al d-lui Camil Petrescu. Spuneam acolo pur și sim- plu că autorul *Mioarei* și localizatorul atata de penibil al romanului *Rouge et noir* (a) un obscur scriitor francez), nu prea are mult de vorbit în ce privește alt om inteligent — d. Al. Mavrod (v. *Parlamentul Românesc*). D-ta, de pildă, d-le Sandu Tudor imi dai dreptate, in- direct, în același număr din *Floarea de Foc*, atunci când, în fruntea gazetei, chiar lei o altitudine destul de energică împotriva d-lui Al. Mavrod. Și tot mie imi dădea dreptate ziarul *Vremea*, pe o coloană al- turată chiar de aceea în care mă injura d. Camil Petrescu! Dar lucrurile acestea au mai puțin importanță. Un singur detaliu însă importă: în acest prim articol al meu, ni- meni nu-mi va arăta un singur termen injurios. Ingridindu-mă și eu puțin de mo- ralițate literară (fără să vorbesc prea mult de ea), primesc de pe acum orice arbitraj asupra modului în care a început polemica mea cu d. Camil Petrescu!

Există un pictor bețiv care se îndeleți- cește în chip impresionist și de cronica plastică. Cetățeanul și liber; oricând, poate fi furmat, poate zugrăvi sau chiar scrie. E socoteala lui. Cecece însă trebuie să i se interzică asupra acestui „stimat” sau mai bine „nestimat” al beției, cu moțul de clown (la comemorarea de zece ani a „Gândirei”), a binevoit să ni se în- fățșeze astfel), este mania simultaneității celor trei daruri ale d-sale. Omul e con- vins ca aplicându-și acest regim napo- litanian va ajunge la nemurire. Trebuie însă să i se dovedească limpede, că nici ma- rele împarat nu ar fi putut reuși cu această treime. Principiul e prea teologic. „Tre- și totuși unul” nu poate lega beția, arta, și critica. „Trăiască boborul”, nene Tonita dar nu se poate. Altfel, când pictezi, te pomeniți că pastiezi nevinovat pe un anume prieten glorios, care îți-a fost tare drag, mort, dar pe care nici lumea nu l-a uitat; sau dacă faci cronică plastică, neomeneste, ca un purtător de răt, în suplițiații pornografice, confrății feminine, tovarășii din propria d-tale breaslă pe care la trezie îi admiri. Asta nu e nici arta, nici critică, ci mai curând...

Există un pictor bețiv care se îndeleți- cește în chip impresionist și de cronica plastică. Cetățeanul și liber; oricând, poate fi furmat, poate zugrăvi sau chiar scrie. E socoteala lui. Cecece însă trebuie să i se interzică asupra acestui „stimat” sau mai bine „nestimat” al beției, cu moțul de clown (la comemorarea de zece ani a „Gândirei”), a binevoit să ni se în- fățșeze astfel), este mania simultaneității celor trei daruri ale d-sale. Omul e con- vins ca aplicându-și acest regim napo- litanian va ajunge la nemurire. Trebuie însă să i se dovedească limpede, că nici ma- rele împarat nu ar fi putut reuși cu această treime. Principiul e prea teologic. „Tre- și totuși unul” nu poate lega beția, arta, și critica. „Trăiască boborul”, nene Tonita dar nu se poate. Altfel, când pictezi, te pomeniți că pastiezi nevinovat pe un anume prieten glorios, care îți-a fost tare drag, mort, dar pe care nici lumea nu l-a uitat; sau dacă faci cronică plastică, neomeneste, ca un purtător de răt, în suplițiații pornografice, confrății feminine, tovarășii din propria d-tale breaslă pe care la trezie îi admiri. Asta nu e nici arta, nici critică, ci mai curând...

Există un pictor bețiv care se îndeleți- cește în chip impresionist și de cronica plastică. Cetățeanul și liber; oricând, poate fi furmat, poate zugrăvi sau chiar scrie. E socoteala lui. Cecece însă trebuie să i se interzică asupra acestui „stimat” sau mai bine „nestimat” al beției, cu moțul de clown (la comemorarea de zece ani a „Gândirei”), a binevoit să ni se în- fățșeze astfel), este mania simultaneității celor trei daruri ale d-sale. Omul e con- vins ca aplicându-și acest regim napo- litanian va ajunge la nemurire. Trebuie însă să i se dovedească limpede, că nici ma- rele împarat nu ar fi putut reuși cu această treime. Principiul e prea teologic. „Tre- și totuși unul” nu poate lega beția, arta, și critica. „Trăiască boborul”, nene Tonita dar nu se poate. Altfel, când pictezi, te pomeniți că pastiezi nevinovat pe un anume prieten glorios, care îți-a fost tare drag, mort, dar pe care nici lumea nu l-a uitat; sau dacă faci cronică plastică, neomeneste, ca un purtător de răt, în suplițiații pornografice, confrății feminine, tovarășii din propria d-tale breaslă pe care la trezie îi admiri. Asta nu e nici arta, nici critică, ci mai curând...

Există un pictor bețiv care se îndeleți- cește în chip impresionist și de cronica plastică. Cetățeanul și liber; oricând, poate fi furmat, poate zugrăvi sau chiar scrie. E socoteala lui. Cecece însă trebuie să i se interzică asupra acestui „stimat” sau mai bine „nestimat” al beției, cu moțul de clown (la comemorarea de zece ani a „Gândirei”), a binevoit să ni se în- fățșeze astfel), este mania simultaneității celor trei daruri ale d-sale. Omul e con- vins ca aplicându-și acest regim napo- litanian va ajunge la nemurire. Trebuie însă să i se dovedească limpede, că nici ma- rele împarat nu ar fi putut reuși cu această treime. Principiul e prea teologic. „Tre- și totuși unul” nu poate lega beția, arta, și critica. „Trăiască boborul”, nene Tonita dar nu se poate. Altfel, când pictezi, te pomeniți că pastiezi nevinovat pe un anume prieten glorios, care îți-a fost tare drag, mort, dar pe care nici lumea nu l-a uitat; sau dacă faci cronică plastică, neomeneste, ca un purtător de răt, în suplițiații pornografice, confrății feminine, tovarășii din propria d-tale breaslă pe care la trezie îi admiri. Asta nu e nici arta, nici critică, ci mai curând...

Există un pictor bețiv care se îndeleți- cește în chip impresionist și de cronica plastică. Cetățeanul și liber; oricând, poate fi furmat, poate zugrăvi sau chiar scrie. E socoteala lui. Cecece însă trebuie să i se interzică asupra acestui „stimat” sau mai bine „nestimat” al beției, cu moțul de clown (la comemorarea de zece ani a „Gândirei”), a binevoit să ni se în- fățșeze astfel), este mania simultaneității celor trei daruri ale d-sale. Omul e con- vins ca aplicându-și acest regim napo- litanian va ajunge la nemurire. Trebuie însă să i se dovedească limpede, că nici ma- rele împarat nu ar fi putut reuși cu această treime. Principiul e prea teologic. „Tre- și totuși unul” nu poate lega beția, arta, și critica. „Trăiască boborul”, nene Tonita dar nu se poate. Altfel, când pictezi, te pomeniți că pastiezi nevinovat pe un anume prieten glorios, care îți-a fost tare drag, mort, dar pe care nici lumea nu l-a uitat; sau dacă faci cronică plastică, neomeneste, ca un purtător de răt, în suplițiații pornografice, confrății feminine, tovarășii din propria d-tale breaslă pe care la trezie îi admiri. Asta nu e nici arta, nici critică, ci mai curând...

Există un pictor bețiv care se îndeleți- cește în chip impresionist și de cronica plastică. Cetățeanul și liber; oricând, poate fi furmat, poate zugrăvi sau chiar scrie. E socoteala lui. Cecece însă trebuie să i se interzică asupra acestui „stimat” sau mai bine „nestimat” al beției, cu moțul de clown (la comemorarea de zece ani a „Gândirei”), a binevoit să ni se în- fățșeze astfel), este mania simultaneității celor trei daruri ale d-sale. Omul e con- vins ca aplicându-și acest regim napo- litanian va ajunge la nemurire. Trebuie însă să i se dovedească limpede, că nici ma- rele împarat nu ar fi putut reuși cu această treime. Principiul e prea teologic. „Tre- și totuși unul” nu poate lega beția, arta, și critica. „Trăiască boborul”, nene Tonita dar nu se poate. Altfel, când pictezi, te pomeniți că pastiezi nevinovat pe un anume prieten glorios, care îți-a fost tare drag, mort, dar pe care nici lumea nu l-a uitat; sau dacă faci cronică plastică, neomeneste, ca un purtător de răt, în suplițiații pornografice, confrății feminine, tovarășii din propria d-tale breaslă pe care la trezie îi admiri. Asta nu e nici arta, nici critică, ci mai curând...

Există un pictor bețiv care se îndeleți- cește în chip impresionist și de cronica plastică. Cetățeanul și liber; oricând, poate fi furmat, poate zugrăvi sau chiar scrie. E socoteala lui. Cecece însă trebuie să i se interzică asupra acestui „stimat” sau mai bine „nestimat” al beției, cu moțul de clown (la comemorarea de zece ani a „Gândirei”), a binevoit să ni se în- fățșeze astfel), este mania simultaneității celor trei daruri ale d-sale. Omul e con- vins ca aplicându-și acest regim napo- litanian va ajunge la nemurire. Trebuie însă să i se dovedească limpede, că nici ma- rele împarat nu ar fi putut reuși cu această treime. Principiul e prea teologic. „Tre- și totuși unul” nu poate lega beția, arta, și critica. „Trăiască boborul”, nene Tonita dar nu se poate. Altfel, când pictezi, te pomeniți că pastiezi nevinovat pe un anume prieten glorios, care îți-a fost tare drag, mort, dar pe care nici lumea nu l-a uitat; sau dacă faci cronică plastică, neomeneste, ca un purtător de răt, în suplițiații pornografice, confrății feminine, tovarășii din propria d-tale breaslă pe care la trezie îi admiri. Asta nu e nici arta, nici critică, ci mai curând...

Există un pictor bețiv care se îndeleți- cește în chip impresionist și de cronica plastică. Cetățeanul și liber; oricând, poate fi furmat, poate zugrăvi sau chiar scrie. E socoteala lui. Cecece însă trebuie să i se interzică asupra acestui „stimat” sau mai bine „nestimat” al beției, cu moțul de clown (la comemorarea de zece ani a „Gândirei”), a binevoit să ni se în- fățșeze astfel), este mania simultaneității celor trei daruri ale d-sale. Omul e con- vins ca aplicându-și acest regim napo- litanian va ajunge la nemurire. Trebuie însă să i se dovedească limpede, că nici ma- rele împarat nu ar fi putut reuși cu această treime. Principiul e prea teologic. „Tre- și totuși unul” nu poate lega beția, arta, și critica. „Trăiască boborul”, nene Tonita dar nu se poate. Altfel, când pictezi, te pomeniți că pastiezi nevinovat pe un anume prieten glorios, care îți-a fost tare drag, mort, dar pe care nici lumea nu l-a uitat; sau dacă faci cronică plastică, neomeneste, ca un purtător de răt, în suplițiații pornografice, confrății feminine, tovarășii din propria d-tale breaslă pe care la trezie îi admiri. Asta nu e nici arta, nici critică, ci mai curând...

Există un pictor bețiv care se îndeleți- cește în chip impresionist și de cronica plastică. Cetățeanul și liber; oricând, poate fi furmat, poate zugrăvi sau chiar scrie. E socoteala lui. Cecece însă trebuie să i se interzică asupra acestui „stimat” sau mai bine „nestimat” al beției, cu moțul de clown (la comemorarea de zece ani a „Gândirei”), a binevoit să ni se în- fățșeze astfel), este mania simultaneității celor trei daruri ale d-sale. Omul e con- vins ca aplicându-și acest regim napo- litanian va ajunge la nemurire. Trebuie însă să i se dovedească limpede, că nici ma- rele împarat nu ar fi putut reuși cu această treime. Principiul e prea teologic. „Tre- și totuși unul” nu poate lega beția, arta, și critica. „Trăiască boborul”, nene Tonita dar nu se poate. Altfel, când pictezi, te pomeniți că pastiezi nevinovat pe un anume prieten glorios, care îți-a fost tare drag, mort, dar pe care nici lumea nu l-a uitat; sau dacă faci cronică plastică, neomeneste, ca un purtător de răt, în suplițiații pornografice, confrății feminine, tovarășii din propria d-tale breaslă pe care la trezie îi admiri. Asta nu e nici arta, nici critică, ci mai curând...

Există un pictor bețiv care se îndeleți- cește în chip impresionist și de cronica plastică. Cetățeanul și liber; oricând, poate fi furmat, poate zugrăvi sau chiar scrie. E socoteala lui. Cecece însă trebuie să i se interzică asupra acestui „stimat” sau mai bine „nestimat” al beției, cu moțul de clown (la comemorarea de zece ani a „Gândirei”), a binevoit să ni se în- fățșeze astfel), este mania simultaneității celor trei daruri ale d-sale. Omul e con- vins ca aplicându-și acest regim napo- litanian va ajunge la nemurire. Trebuie însă să i se dovedească limpede, că nici ma- rele împarat nu ar fi putut reuși cu această treime. Principiul e prea teologic. „Tre- și totuși unul” nu poate lega beția, arta, și critica. „Trăiască boborul”, nene Tonita dar nu se poate. Altfel, când pictezi, te pomeniți că pastiezi nevinovat pe un anume prieten glorios, care îți-a fost tare drag, mort, dar pe care nici lumea nu l-a uitat; sau dacă faci cronică plastică, neomeneste, ca un purtător de răt, în suplițiații pornografice, confrății feminine, tovarășii din propria d-tale breaslă pe care la trezie îi admiri. Asta nu e nici arta, nici critică, ci mai curând...

Există un pictor bețiv care se îndeleți- cește în chip impresionist și de cronica plastică. Cetățeanul și liber; oricând, poate fi furmat, poate zugrăvi sau chiar scrie. E socoteala lui. Cecece însă trebuie să i se interzică asupra acestui „stimat” sau mai bine „nestimat” al beției, cu moțul de clown (la comemorarea de zece ani a „Gândirei”), a binevoit să ni se în- fățșeze astfel), este mania simultaneității celor trei daruri ale d-sale. Omul e con- vins ca aplicându-și acest regim napo- litanian va ajunge la nemurire. Trebuie însă să i se dovedească limpede, că nici ma- rele împarat nu ar fi putut reuși cu această treime. Principiul e prea teologic. „Tre- și totuși unul” nu poate lega beția, arta, și critica. „Trăiască boborul”, nene Tonita dar nu se poate. Altfel, când pictezi, te pomeniți că pastiezi nevinovat pe un anume prieten glorios, care îți-a fost tare drag, mort, dar pe care nici lumea nu l-a uitat; sau dacă faci cronică plastică, neomeneste, ca un purtător de răt, în suplițiații pornografice, confrății feminine, tovarășii din propria d-tale breaslă pe care la trezie îi admiri. Asta nu e nici arta, nici critică, ci mai curând...

Există un pictor bețiv care se îndeleți- cește în chip impresionist și de cronica plastică. Cetățeanul și liber; oricând, poate fi furmat, poate zugrăvi sau chiar scrie. E socoteala lui. Cecece însă trebuie să i se interzică asupra acestui „stimat” sau mai bine „nestimat” al beției, cu moțul de clown (la comemorarea de zece ani a „Gândirei”), a binevoit să ni se în- fățșeze astfel), este mania simultaneității celor trei daruri ale d-sale. Omul e con- vins ca aplicându-și acest regim napo- litanian va ajunge la nemurire. Trebuie însă să i se dovedească limpede, că nici ma- rele împarat nu ar fi putut reuși cu această treime. Principiul e prea teologic. „Tre- și totuși unul” nu poate lega beția, arta, și critica. „Trăiască boborul”, nene Tonita dar nu se poate. Altfel, când pictezi, te pomeniți că pastiezi nevinovat pe un anume prieten glorios, care îți-a fost tare drag, mort, dar pe care nici lumea nu l-a uitat; sau dacă faci cronică plastică, neomeneste, ca un purtător de răt, în suplițiații pornografice, confrății feminine, tovarășii din propria d-tale breaslă pe care la trezie îi admiri. Asta nu e nici arta, nici critică, ci mai curând...

Există un pictor bețiv care se îndeleți- cește în chip impresionist și de cronica plastică. Cetățeanul și liber; oricând, poate fi furmat, poate zugrăvi sau chiar scrie. E socoteala lui. Cecece însă trebuie să i se interzică asupra acestui „stimat” sau mai bine „nestimat” al beției, cu moțul de clown (la comemorarea de zece ani a „Gândirei”), a binevoit să ni se în- fățșeze astfel), este mania simultaneității celor trei daruri ale d-sale. Omul e con- vins ca aplicându-și acest regim napo- litanian va ajunge la nemurire. Trebuie însă să i se dovedească limpede, că nici ma- rele împarat nu ar fi putut reuși cu această treime. Principiul e prea teologic. „Tre- și totuși unul” nu poate lega beția, arta, și critica. „Trăiască boborul”, nene Tonita dar nu se poate. Altfel, când pictezi, te pomeniți că pastiezi nevinovat pe un anume prieten glorios, care îți-a fost tare drag, mort, dar pe care nici lumea nu l-a uitat; sau dacă faci cronică plastică, neomeneste, ca un purtător de răt, în suplițiații pornografice, confrății feminine, tovarășii din propria d-tale breaslă pe care la trezie îi admiri. Asta nu e nici arta, nici critică, ci mai curând...

Există un pictor bețiv care se îndeleți- cește în chip impresionist și de cronica plastică. Cetățeanul și liber; oricând, poate fi furmat, poate zugrăvi sau chiar scrie. E socoteala lui. Cecece însă trebuie să i se interzică asupra acestui „stimat” sau mai bine „nestimat” al beției, cu moțul de clown (la comemorarea de zece ani a „Gândirei”), a binevoit să ni se în- fățșeze astfel), este mania simultaneității celor trei daruri ale d-sale. Omul e con- vins ca aplicându-și acest regim napo- litanian va ajunge la nemurire. Trebuie însă să i se dovedească limpede, că nici ma- rele împarat nu ar fi putut reuși cu această treime. Principiul e prea teologic. „Tre- și totuși unul” nu poate lega beția, arta, și critica. „Trăiască boborul”, nene Tonita dar nu se poate. Altfel, când pictezi, te pomeniți că pastiezi nevinovat pe un anume prieten glorios, care îți-a fost tare drag, mort, dar pe care nici lumea nu l-a uitat; sau dacă faci cronică plastică, neomeneste, ca un purtător de răt, în suplițiații pornografice, confrății feminine, tovarășii din propria d-tale breaslă pe care la trezie îi admiri. Asta nu e nici arta, nici critică, ci mai curând...